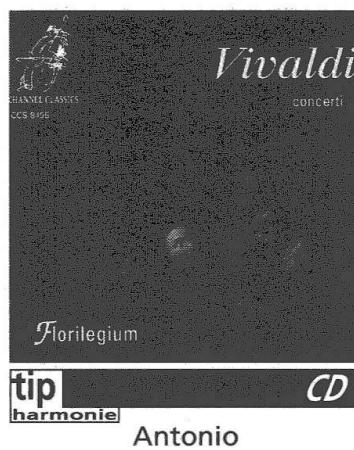

každoročně desítky, možná i stovky. Málokterý z nich je však možno doporučit k souvislému poslechu od začátku do konce. Recenzovaná nahrávka tvoří čestnou výjimku. Anglický soubor *Florilegium* si na svoji desku vybral dva méně proslulé dvojkoncerty (pro varhany, flétnu resp. housle a smyčce), čtyři komorní koncerty s variabilním obsazením (zobcová a příčná flétna, hoboje, smyčce a basso continuo v různých kombinacích) a jednu triovou sonátu - a vybíral zřejmě přepečlivě. Popisovat ve své době revoluční formu Vivaldiho koncertů bylo nošením dříví do lesa, spíše se zaměřme na to, jak se interpreti s Mistrovou veskrze živočíšnou hudbou vyrovnali. Entusiasmus, energie, vitalita, barva - to jsou slova, která se objevují nejčastěji v kritikách vystoupení *Florilegia*. Zahanbeně přiznávám, že mě nenašel padá výstížnější charakteristika. Právě nápadité využívání barevných kombinací nástrojů, zvláště v continuum, je pro ansámbly typické - viz nahrávka Telemannových koncertů a sonát vydaná roku 1993 či majestátní začátek závěrečné sonáty z desky recenzované - zvuková pyramida na velmi pevných základech basových nástrojů. Osvěžující fakt, že cembalo zazní jen v první a poslední skladbě desky, jinde obstarávají harmonickou výplň varhany a nástroje loutnové rodiny, koncert D dur (RV 92) je dokonce nahrán jen v obsazení flétna, housle a cello. Předpokládá se, že komorní těleso mezinárodního renuméru má zvládnutou ansámblovou techniku, v tomto případě je však oblibené slovní spojení „dokonalá souhra“ příliš slabé. Nabízí se srovnání s pojednáním italského souboru Il Giardino Armonico, který se nahráváním Vivaldiho koncertů systematicky zabývá. Co se týče energetického náboje, nevidím podstatného rozdílu mezi oběma ansámbly - z nahrávek obou souborů se na posluchače valí v míře u barokních těles zřídka slýchávané, rozdílný je způsob zpracování - IGA se velmi často pohybují na hranici maximálního fortissima, možná až za ní (vzhledem k povaze nástrojů - věc vlastnosti posluchače), využívají efekt náhlých dynamických změn, prostě divočina, *Florilegium* si počíná elegantněji - spolehlivě pohřbívá tezi o terasovité dynamice barokní hudby, subtilnější zvuk varhanních dvojkoncertů se vyplňá maximálně do mezzoforte i v tutti pasážích. Vlastně až v závěrečné triosonátě *La Follia* předvedou, že taky dovedou hrát nahlas a rychle. Tam, kde IGA řeže, *Florilegium* hladí. Netroufám si soudit, které pojednání koresponduje lépe s duchem Vivaldiho temperamentní hudby - obě jsou pro mé ucho maximálně přesvědčivá. Do rozkošného *Allegra* s chaconnovým basem z koncertu RV 107 v podání *Florilegia* se snad ani nelze nezamilovat, zkrátka: žádejte u všech dobrých (knih)-kupců.

Jan Kvapil

**tip
harmonie**
**Antonio
Vivaldi**
Concerti
Florilegium
1 CD Channel Classics
CCS 8495
(distribuce Studio Matouš)

Text: A, N, F. Nahráno: 1995. TT:
61.30. DDD. Alternativa: Il Giardino
Armonico - 4 z uvedených skladeb na
3 různých CD (Teldec).

Titulů obsahujících některé z více než
500 koncertů A. Vivaldiho se na světovém
gramofonovém trhu objevují